

NAŠ DOM

„Vri Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Volitve v deželni zbor.

Najpozneje v jeseni bodo na Štajerskem volitve v deželni zbor. Nasprotniki slovenskega katoliškega ljudstva, to so nemškutarji, brezverni Nemci, in žalibog tudi nekateri veri sovražni Slovenci že sedaj skrbijo, da bi pri teh volitvah spravili za poslance v deželni zbor take može, ki so z njimi enakega mišljenja. Njihov list »Štajerc« že bije ob boben za take deželnozborske kandidate. Toda ali bomo katoliški slovenski kmetje res volili take može v deželni zbor, katere nam priporočajo naši nemškutarji in sovražniki cerkve? Slovenski kmetje bomo volili

pametne in značajne može

za svoje poslance. Pametne može pravimo. Takih pa nam nemškutarji in liberalci ne morejo ponuditi, ker jih nimajo. V svojih vrstah imajo pač nekaj kričačev, ki so se po gostilnah naučili govoriti o politiki. Toda vsa njihova modrost obstoji le v praznih besedah. Naši poslanci pa morajo dobro poznati deželne postave, morajo vedeti, katere postave so nam kmetom škodljive. Škodljive postave morajo znati spremeniti, da bodo nam koristile, ter tudi znati predlagati nove, v sedanjem času potrebne in koristne postave. In značajni morajo biti naši poslanci. Nemškutarji in liberalci pa so se izneverili

naši slovenski narodnosti in katoliški veri. Odpadnikov pa pošten slovenski kmet ne mara za poslance. Oče ne izroči svojega posestva onemu sinu, kateri se mu je izneveril, kateri je nastopal proti njemu, ampak svojemu zvestemu sinu, kateri je vedno častil očeta in delil z njim žalost in veselje. Nemškutarjev in liberalcev pa katoliški slovenski kmetje tudi radi tega ne marajo, ker ti nimajo srca

za kmetijske potrebe.

Nemškutarji in liberalci, ki živijo med nami na deželi, so največji prijatelji mestnih gostilničarjev, trgovcev in advokatov. Kadar ni volitev, gledajo nas najrajši čez ramo. Le kadar pridejo volitve, takrat se naši »kmetijski« nemškutarji in prijatelji spomnijo, da so tudi kmetijskega rodu, takrat se ližejo okoli nas ter nas vabijo »kmet naj kmeta« voli.

A kaj bi se zgodilo, če bi jih res volili? Kakor hitro bi bili izvoljeni, pozabili bi zopet na nas ter se še bolj prilizovali meščanom in tržanom. Mi ne sovražimo meščanov in tržanov, toda ti imajo druge potrebe, kakor jih imamo mi kmetje, in pri volitvah se mora to razločevati. Zato si bomo mi slovenski kmetje poiskali može, ki imajo za naše potrebe srce in besedo, naj bodo potem ti možje kmetje ali gospodje. Glavno je, da bodo dobro zastopali naše koristi.

Kdo je največji nasprotnik kmetijskih zadrug, naj se imenujejo potem te zadruge konzumi, gospodarske zadruge, posojilnice ali kakor si bodi? To so naši nemškutarji in liberalci! Ti teh zadrug ne morejo videti. V prihodnjem deželnem zboru pa se bo ravno razpravljalo o naših zadrugah. V državnem zboru je postava o zadrugah že sklenjena, zdaj še morajo skleniti deželne postave. Ako bi si torej izvolili nemškutarje in liberalce, izvolili bi si

svoje izdajalce.

Slovenski kmetje torej pri prihodnjih volitvah ne bomo šli z liberalci in nemškutarji, če tudi si »Štajerc« še toliko brusi svoj jezik. Mi nočemo izdati svoje vere, svoje narodnosti in svojega kmetijskega stanu nemškutarjem in liberalcem, zato bomo šli svojo pot. Kdor nas ljubi, bo šel z nami in nas podpiral, in zmagal bo naša.

Nemška posojilnica v Št. Lenartu v Slov. goricah.

Obračali smo zadnjega »Štajerca« na vse strani ter iskali, kaj piše o najnovejšem dogodku pri nemški posojilnici v Št. Lenartu v Slov. goricah, a naše iskanje je bilo zastonj. O zadrugah v Št. Juriju ob juž. železnici, v Št. Emi, v Rečici itd., v katerih si ubogi kmetje

Pismo mladeničem in dekletom iz Dunaja.

Edini »Naš Dom« me prihaja obiskovat v tujino. Zato pa pozdravljam domovino in dom, iz katerega izhaja. Pa kaj porečete, ako vam povem, da mi »Naš Dom« večkrat privabi tudi solze v oči? Da se ne ustrašite, vam takoj razodenem, da so med temi solzami tudi solze veselja in koprnenja za domovino, pa našem domu. Kako je pa to prišlo, vam razložim v sledečih vrsticah. Bilo je po treh letih od tistega časa, ko so mi rekli, da sem sposoben za vojake. Slekem sem vojaško suknjo ter prihitel domov k staršem, bratu in sestri. Delo mi ni posebno dišalo, ko sem pa nosil v mestu rokavice in znal nekoliko nemški. Radi tega mi je prišlo prav, da me je povabil sosed, naj začnem z njim »kšeft«. »Seveda«, je rekel, »moraš potem kaj brati, drugače ne veš kako se svet suče. Kakor nalašč za naju je začel izhajati v Ptuj list, ki v njega pišejo in ga izdajajo taki nemški gospodje, ki se razumejo na »kšefte«. »Štajerca« bova brala. Pisan je seve slovenski, da vsak razume,

pa ti gospodje učijo, da bo bolje, ako smo bolj za nemščino. Velja torej!

Tako nekako sem prišel v družbo »Štajerc« pristavev. Materi ni bilo prav povolji, da sem imel »Štajerca«. Ne vem gotovo, ali zato ne, ker so že kaj slišali graje o tem listu ali pa zato, ker sem se začel družiti z onim sosedom, o katerem se je vedelo v deveto vas, da bi rad samo s svojo nemščino dobro živel in nič delal, ki mu je pa vsled tega šlo gospodarstvo vedno rakovo pot. Naj bo karkoli, imel sem »Štajerca« ter začel z onim sosedom prekupčevalski »kšeft«.

Kmalu mi je pa začela predsedati ta družba; zapravljal sem več kakor zaslužil. O »Štajercu« se je začelo pri nas veliko govoriti. Nekateri so ga branili, navadno taki, — ki so si znali po nemško naročiti »krigl pira« ali »štampr kronabita«. Drugi so si nalašč naročili »Naš Dom«, nekateri tudi »Slov. Gospodarja«, da bi videli, kaj pišeta ta lista, o katerih je vedel »Štajerc« toliko povedati.

Vedno zbadanje in zmerjanje in štrbunkanje neumnosti »Štajerčeve« se je začelo tudi meni gabiti. Tudi sem bil sit najinega

»kšefta«, zavrgel sem soseda ter odšel v tujino za kruhom, za boljšim, kakor sem upal.

Pri slovesu mi mati niso pozabili povedati, naj ne pozabim na Boga. In te besede so se mi vedno in vedno vsiljevale v spomin, ko sem drdral proti cesarskemu Dunaju. Če sem se jih hotel pa malo iznebiti in začel kaj drugega misliti, mi je ušel duh zopet tja, kamor si nisem želel. Ponavljale so se mi kitice: Duh moj misli na svoj dom — Srce zanjga strastno bije — Bog ve al' ga videm bom — Vmes so hribi in doline — Vmes so ... vmes so ... in bili smo na Dunaju.

Službo sem dobil pri železnici, o kateri mi je pisal znanec iz vojaških let. »Štajerc« me seveda ni našel na Dunaj, sam se mu pa nisem javil in tudi ne čutil potrebe, da bi prebiral te reči. Da ni odkritosrčen in resničen, sem spoznal; da mi njegovo pisarenje proti cerkvi in nekaterim duhovnikom nič ne koristi, o tem sem bil prepričan. Da, ravno tu se mi je omililo še bolj lepo domače cerkveno življenje, ko sem moral tudi po nedeljah delati in težko delati. Prosto imamo samo

skupno naročujejo blago, da jim pride ceneje, je klepetal ta ptujski list v ednomer in jim jemal dobro ime, zdaj pa molči. In če se je zgodilo kje med Slovenci kaj, česar tudi mi nismo odobraval, potem je kar polnil svoje predale s pridgami. O dogodkih pri nemški posojilnici v Št. Lenartu pa ta list trdovratno molči. Iz tega se pač lahko spozna, s kom »Štajerc« vleče. S kmeti in Slovenci gotovo ne, tam ni njegovo sree!

V nemški posojilnici so se našli sedaj po smrti prejšnjega župana Mravljaka, ki je bil tako goreč pristaš in širitelj ptujskega »Štajerca«, računi v velikem neredu. Ne ve se, kam je prišlo okoli 140.000 K. Zdaj se vršijo velike preiskave. Dva uradnika sta prišla iz Gradca ter vzela knjige s seboj, da jih preiščeta, kaj in koliko manjka. Prejšnji župan Mravljak je bil veliko let knjigovodja in kontrolor pri posojilnici. V Št. Lenartu vlada sedaj veliko razburjenje. Mnogo družin bo uničenih, ako se potrdi pomanjkljaj in ga nihče ne pokrije.

O tej stvari bomo natanko govorili, ko bo preiskava gotova in vse natanko dokazano. To začudenje pa že moramo danes izreči, kako se je moglo pripustiti, da je bil Mravljak knjigovodja in kontrolor ob enem. Če se tudi ne bo noben drug nered pokazal, vsaj to jo bilo nespametno in neprevidno.

Politični razgled.

Prijatelji ubogega ljudstva. V državnem zboru je predlagal krščansko-socialni poslanec Šrafl, naj se s 1. julijem odpravijo državne mitnice. Mitnice so jako sitne, delajo stroške, ovirajo promet, državi pa malo koristijo. Večino denarja itak mora pustiti mitničarjem. Vsi slovenski poslanci, razven kranjskega liberalca notarja Plantana, so glasovali, da se odpravijo mitnice. A ubogemu ljudstvu prijazni poslanci so ostali s 113 glasovi v manjšini proti 133 glasovom nasprotnikov. Da so ostali v manjšini, krivi so poslanci naših nemškutarskih mest in trgov, krivi so prijatelji našega »Štajerca«, kriva je nemška ljudska stranka.

eno nedeljo v mesecu. In sklenil sem, da si naročim ravno tisti list, ki ga je »Štajerc« najbolj grdil radi krščanskega mišljenja.

Tako me prihaja tolažit pri težkem delu vsakih štirinajst dni »Naš Dom«. Zdaj sem šele do cela spoznal zvitost in hudobnost ptujskega lista. Prav vesel sem, da sem se zlepega izvil iz njegovih krempljev. Pri svojem delu pač nimam časa in volje, da bi prebavljal te prismodarije. Z veseljem pa prebiram »Naš Dom«, o katerem sem prepričan, da me ne bo spravil ob to, kar nam je najdražjega: sveta vera. Rad ga prebiram, ker ljubi naš mili slovenski jezik odkritosrčno in v resnici, ne pa kakor »Štajerc«, ki je urejevan od nemških gospodov v slovenskem jeziku le zato, da bi za nos vodil slovenske kmete. Mislil pa, da mu kmalu pokažejo slovenski kmetje prav dolg nos.

Tako sklepam vsaj iz navdušenih poročil »Našega Doma«, ki izhaja že v 12.000 iztisih. Posebno me pa zanimajo poročila mladeničev in deklet, ki nam poročajo o svojih cerkvenih slavnostih ali veseljih pri bralnih društvih. Kako veselje mora

Izmed nemške ljudske stranke se jih je odstranilo 30 poslancev. Ako bi ostali vsi v zbornici in glasovali z našimi poslanci, bile bi mitnice odpravljene. »Štajerc« pa bo zopet pisal: Ljubi kmet!

Deželni zbor štajerski je zboroval dne 3. in 5. maja. Mesto Gradec bi si rado izposodilo 14 milijonov kron, pa nihče noče za zadolženo mesto jamčiti. Zdaj bi naj dežela prevzela jamstvo. Ta je lepa, popolnoma nemška! Kadar pa naše uboge občine hočejo posojilo, takrat se ne skliče deželni zbor in nihče noče sprejeti jamstva. Naši slovenski poslanci niso hoteli v Gradec, ker ne dovolijo takega jamstva. Pač pa so bežali v Gradec »kmetijski prijatelji« Ornik, Stallner, Lenko!

Nemiri v Belgiji. Socialistični vodje so hujskali belgijske delavce k revoluciji. Delavci so bili že pripravljani in so ustavili delo. Ko pa je vlada zagrozila, da bo z vojniki prišla nad upornike, so se voditelji ustrašili, mirili delavce ter jih zopet naganjali k delu. Voditelji so dobili od stranke plačo, ker so hujskali, nahujskani delavci pa so bili brez dela in brez jela. Torej so bili zopet delavci, ki so plačali račun za izgrede. Ze škoda, katero je povzročil štrajk (stavka), škoda namreč na izostalem zaslužku delavcev, znaša v teh dneh nad 20 milijonov kron. Kje pa so stroški za zdravljenje v nezmisljenih rabukah ranjenih, katerih je več sto oseb? In kje so stroški, katere je povzročilo splošno razburjenje, da ne govorimo o škodi, ki se je zgodila raznim družinam ubitih ali od dela odpuščenih očetov ali takih, ki bodo morali sedeti zaradi svoje nepremišljenosti po ječah in zaporih? In vse to imajo na svoji vesti oni socialistični vodje, katerim ni prav nič za blagor delavca, marveč le za to, da sami nekaj časa dobro žive ob svojem pogubnem delu. Ljudi hujskajo proti katoliški vladi, proti klerikalizmu, kadar pa bi morali kaj storiti, zbežijo, četudi ljudje škodo trpijo.

Mir med Buri in Angleži še ni sklenjen, in menda še ne bo z lepa, ker so Angleži res nesramni v svojih zahtevah. Bilo je zadnji čas več bitek, v katerih so bili tepeni Angleži. Buri so se spet prekrbneli z orožjem in strelivom.

kipeti v srcih teh mladih ljudi ob takih priložnostih!

In to je ravno vzrok tistih solz, o katerih sem vam omenil v začetku. Take cerkvene slavnosti in take narodne veselice, mi pa moramo tu delati v petek in svetek, ob praznikih in nedeljah od 6. ure zjutraj do poldne! Pa nam, ki imamo službo, se še ne godi najhuje. Veliko hujsje je za tiste, ki ne dobé službe. Še včeraj (10. aprila) mi je pravil znanec Rudolf, kako se mu godi. V januarju je izgubil svojo prejšnjo službo. Išče torej že tri mesece službe. Našel je več mest, pa oglasila se je že množica drugih. Pred kratkim je prišlo pri taki priliki celo do pretepa. Bilo je prazno neko mesto. Na določen dan pa jih je prišlo prosit za njo nad 200 ljudi. Nastala je taka gnječa, da so drug drugega preteпали, razbili šipe na vratih, tako da jih je morala razgnati policija. In tako bo ubogi Rudolf moral še dalje stikati po ulicah, kakor pri nas doma vrbati na cesti po zimi.

Slišal sem od drugih še vse hujsje reči. Posebno nevarno je za dekleta. Zloglasne so hiše-posredovalnice, ki pravzaprav tržijo

Gospodarske stvari.

Delo meseca maja v sadovnjakih in vinogradih. Ako pretijo mrazovi, moramo na vse zgodaj kuriti v vinogradih. — Metulje senenega črva moramo loviti. — Naj se pobirajo zavijači. — Pobirajo naj se rjavi hrošči, posebno letos. — Kako hitro so trtini poganjalki za dobro ped dolgi, moramo prvokrat žveplati zavoljo trne jajčaste plesni. — Deli poganjkov, ki so napadeni od črnega pikca, se odlomijo in sežgejo. — Zatiranje mladih naselbin in pokončavanje goseničnih grud in kep po drevesnih rogovilah, da se odkrižamo glogovega belina, zlatoritke in prstenčarja. — Drugo škropljenje sadnega drevja z bakreno-vapneno zmesjo, da se ne prikaže jabelčni in hruškov krastovec. Škropiti se pa mora, ko drevje odcveta. — Zatiranje krvave uši z mastenjem in čopičem, kjer se je na novo naselila. — Zatiranje listnih ušic z večkratnim škropljenjem po vrhovih z rastopino od marljivega mila in tobakovega izvlečka, s katerim tudi lahko škropimo goseničja gnezda jabolčnega molja. Treba tudi porrezati in sežgati goseničja gnezda takoj, ko nastajajo. — Sadne shrambe naj se osnažijo in naj ostanejo zaprte, radi jabolčnega tončiča, da se ne naseli. — Tu smo v kratkem povedali vsa opravila, ki se naj sedaj opravljajo v vinogradu in sadovnjaku. Kako se katero delo vrši, daje natančnejša navodila knjižica: »Škodljivci sadjarstva in vinarstva«, ki jo je izdal deželni odbor štajerski, kjer se tudi dobi. I. Vuk.

Cepljenje trt v zeleno. Zeleno cepljenje opravlja se v naših krajih od začetka maja do srede junija, kar se ravna po legi vinograda in tudi po podlagi. Riparijo, ki poganja bolj rano, cepi se navadno prej nego rupestris. Večinoma so divjaki godni za cepljenje, ko so pognali dobrega polmetra dolge mladike. Mladje ne sme biti na onem mestu, ki ga hočemo cepiti, ne premlado, ne prestaro. Če mladiko vpoje nemo in se odlomi, ni za rabo, treba je še čakati; če jo prežemo in pokaže beli stéržen, došli smo prepozno. Najboljši čas za zeleno cepljenje so mirni, jasni

z dekleti. Po časnikih naznanjajo, da je tu in tam prazno mesto. Ko pa pride dekleta, pa mesta ni. Kam hočejo zdaj? Stanovanje ji ponudi ta hiša-posredovalnica, za katero pa mora seveda plačevati. Kaj se pa dalje lahko pripeti, nam kaže sledeči dogodek, ki se je zvršil pred enim mesecem.

V trgu Š. so edini hčerki umrli stari. Dekle, kakih 20 let, proda pohištvo — stanovali so v tuji hiši — in druge malenkosti, kar so jih zapustili stari ter odide na Dunaj s trebuhom za kruhom.

Službe dolgo ne najde. Slučajno nalete na tako hišo-posredovalnico. Tam se ji obeta da bo kmalu služba prazna, kakor nalašč za njo. Ko se pa gre ponujati, je že oddana; na drugem mestu se ji pove, da je še začetnica — in da je izkušenih dovolj itd.

Tako čaka v tej posredovalnici mesec za mesecem. Denar, ki ga je dobila za prodano dedščino, se krči kar vidoma. Službe pa le ne dobi in je ne dobi. Za njo je le ulica in trkanje na vratih in čmerni obrazi. Ko so cerkve odprte — na Dunaju še namreč tudi te niso celi

in gorki dnevi. Velika neumnost je, ako cepi kdo trte že v tistem letu, ko jih je sadil. Pač pa se lahko cepijo v drugem letu, ako smo z njimi v prvem letu pravilno ravnali s tem, da smo jih večkrat opleli a nobene druge rastline ne zasadili poleg njih.

Kako se naj dostojno in vljudno obnašamo?

Dostojno in vljudno se obnaša tisti, ki zna občevati z drugimi ljudmi tako, da nikogar ne razžali ali razsrdi. Že nevernik Kvintilijan pravi, da se kaže vljudnost v tem, da se ogibamo pri občevanju z drugimi vsega, kar jim je zoperno in neprijetno bodisi v besedi ali v djanju.

Nevljuden in robat je tedaj tisti človek, ki govori in se obnaša tako, da je drugim zopern in neznosen. Vsak omikan človek naj se trudi, da se ogiblje pri občevanju z drugimi vsega, kar se ne spodobi, kar ni dostojno.

Tako obnašanje nam je neobhodno potrebno, posebno se tistim, ki pridejo večkrat med tuje ljudi, bodisi v službi, bodisi v kaki drugi zadevi. Zato jim hočemo v sledečem razpravljanju podati nekoliko naukov o vljudnem obnašanju. «Naš Dom» hoče svojim bralcem namreč v prvi vrsti jasni glave, da spoznavajo pravo od krivega, hoče pa jim biti tudi kašipot, da se znajo obnašati tako, da jih bo spoštoval vsak pošten človek.

Ker smo kristjani, mora biti naša omika krščanska, mi se moramo povsod tako dostojno in vljudno obnašati, kakor se spodobi kristijanu in se ravnati po krščanskih načelih. Glavno načelo za naše obnašanje z drugimi nam mora biti božja zapoved: «Ljubi bližnjega, kakor samega sebe.»

«Česar si ne želiš od drugih, tega ne stori tudi ti njim; kar pa bi rad imel od drugih, to stori tudi njim.»

Iz tega sledi za nas več pravil. Tako n. pr. v vseh dovoljenih rečeh misli na blagor in srečo onih, s katerimi prideš v dotiko ter se zadovolji z manjšim, ako ti dopušča zdrava pamet. Kar ti ne dopada

dan, ampak šamo ob času božjega opravila — išče vsaj tam tolažbe.

Denar gre proti koncu, stanovanje v posredovalnici mora vedno plačevati, živeti pa tudi mora. Začne se — beračija. Dekle se mora tako ponižati, da trka na samostanska vrata z navadnimi berači. Se enkrat ji zasije zvezda sreče. Izve za hišo nekih redovnic, ki sprejemajo dekleta, ki nimajo službe, dokler je ne dobé. Ko pride tja, — se ji pove, da jih čaka sprejem že sto drugih, da so prostori že prenapolnjeni. V obupu roti gospodinjo za posredovalnico, ki ji je izplačala že toliko za stanovanje v tem pol letu, naj ji vendar za božjo voljo poskrbi službo, da ne bo na ulici. Toda če bi tudi hotela, ko pa ne more.

Slednjič je brez denarja. In kaj zdaj? — Že prej je videla slabe zglede tovarišic, ki so bile v enaki zadregi, o katerih je slutila, da so nepoštenne, in se tako preživijo. A ko ji reče gospodinja naravnost, naj si pomaga z nepoštenostjo, naj proda svoje poštenje na ulici — tedaj se ji stemni pred očmi, tedaj šele se zave, v kaki druhalji je bila.

pri drugih, pri njih besedah in obnašanju, tega se ogibaj sam. Kar pa ti dopada na čednostnih ljudeh, to pa posnemaj sam, ako se spodobi za te. Omeniti pa moramo ravno tukaj, da je veliko ljudi, ki opominjajo kaj radi druge na ta rek: «Ljubi...» itd.

Po mislih in željah «Štajerčevih» bi moral «Naš Dom» molčati o vsem, kar njegovi nasprotniki delajo. Če ga obrekujejo, moral bi vse voljno požreti in pri miru pustiti one, ki ga preganjajo. Sklicujejo se radi na našega Gospoda I. K. O hinavci! Drugi bi se morali ravnati po njegovih besedah, vi pa ne? Ali je naš Zveličar vas oprostil te postave? Le spomnite se tudi na one besede, s katerimi on očitno kara pred veliko množico hinavske farizeje! Kake jim pravi! — Ako bi mi isto o «Štajercu» in njegovih bratih in sestricah povedali! Križ božji! Prišla bi gotovo čez nas zopet «krvava rihta». Pa pustimo to! Ob priložnosti več!

Govorili smo sedaj o občnem pravilu našega obnašanja. Imamo pa tudi zato posebna pravila, katere določuje navada ali občna šega. Razlikujejo se po deželah, po stanovih, starosti in spolu. Spodobi se, da zna krščanska mladina najnavadnija pravila o dostojnosti in vljudnosti, zato jim hočemo v sledečem nekatere najvažnije podati.

(Dalje pride.)

Razne novice in druge reči.

Nemškutarske laži. »Štajerc« je začel že vedno bolj kazati sovraštvo do cerkve in vere. Vse, kar je z vero in cerkvijo v zvezi, imenuje klerikalizem, in vse prijatelje cerkve in vere pa klerikalce. Torej celo naravnost še si ne upa, da jih lahko tem več preslepi. Ker pa bi moral o cerkvi in veri pripovedovati, ako že hoče o tem govoriti, samo lepe reči, zato se je zatekel k laži, da lahko bije po njih. Tako pravi, da je včasih bilo po več papežev, enkrat celo po trije. To pa je zgodovinska laž. Vedno je bil le en naslednik Kristusov, le en papež, res je le toliko, da so se včasih dali tudi nepoklicani možje imenovati »papeža«, a papeške oblasti niso imeli, niti jih je kato-

Sestradena leta od samostana do samostana, da si izprosi košček kruha, tuintam pri kaki bolnišnici tudi skledico uhe. A kaj vse to! Odloči se, da poprosi v samostanu za toliko denarja, da se lahko pripelje domov, katerega obljubi potem vrniti, ko toliko zasluži. A ko se ji ta prošnja odbije, tedaj se ji zazdi, da tudi v samostanu ni usmiljenja za njo: tedaj se ji vzbudi tudi napačen ponos, s katerim sklene, nikogar več prositi, naj pride kar hoče.

Ko tava v tem obupu po ulici, stopi kakor nehote v odprto cerkev, kjer zazre podobo sv. Antona Padovanskega, kakoršnih je dosti na Dunaju. Spomni se tu pred to podobo, da je slišala nekaj pri neki pridigi na Dunaju — znala je nekoliko nemško — v tem času, ko je presedala ves čas v cerkvi, dokler je bila odprta: »naj pač molimo k sv. Antonu v vsaki sili.« To ji je prišlo tako živo v spomin, ko je opazovala podobo, da se je popolnoma potolažila in šla mirna iz cerkve. Tu zazre kostanjarja-Slovenca na oglu ulice. Še enkrat se ji vzbudi upanje, ko vidi tega moža — ki preganja svojo revo

liška cerkev poslušala. — Potem laže tudi o inkviziciji ter pravi, da so včasih duhovniki lastnoročno zažigali gromade, na katere so položili coprnice in coprnjake. To je zopet debela laž. Nasprotno pa je resnica, da so se duhovniki prvi upirali takemu zažiganju, katero je izvrševala državna oblast. Državna oblast pa ni cerkev, in kar države delajo, za to katoliška cerkev ni odgovorna. Vselej pa je cerkev uplivala na oblasti, da postopajo pravično in ljudomilo. Če pomislimo, kaki ljudje pišejo v »Štajerca«, potem nam je taka neumna pisava vsaj razumljiva.

Vrlo deklet. V Ptujju je te dni neka deklica nekaj kupovala pri nekem nemškem trgovcu. Ravno ji hoče prodajalec kupljeno reč zaviti v »Štajerca«, na kar deklet odločno reče: »Hvala, v »Štajerca« ne!« Prodajalec reče: »No, zakaj pa ne, saj je to vaš slovenski list!« A deklet reče neustrašeno: »Pisan je seveda s slovenskimi črkami, a misli pa po nemško in deluje tudi za Nemce!« Prodajalec reče začuden: »A tako?« Dekletica pa mu odgovori brez obotavljanja: »Tako, tako; poznam naše hinavske nemčurčke!« Čast zavednemu slovenskemu dekletu!

Od Sv. Urbana nad Ptujem. Pri Sv. Martinu na Koroškem so pred kratkim pokopali našega rojaka Janeza Krambergerja, doma iz Drsteljskega vrha. Bil je ta gospod sin ubogih staršev, postal je vojak in pri vojakih višji jetničar. Ta naš rojak je bil v vsaki vojski, katero je imela Avstrija od leta 1848. Hrabre prsi njegove so krasile razne medalje, s katerimi odlikuje naš cesar zveste svoje vojake, in sam ruski car Nikolaj mu je z lastno roko pripel na prsi častno medaljo ruskega orla. Čvrst do visoke svoje starosti — štel je čez 80 let — je umrl nagloma hrabri vojak, ki je čez 60 let zvesto služil svojemu cesarju. Ponosni pač smemo biti Urbanjčani na imenitne svoje rojake. In Drsteljska občina še se zdaj sme posebej ponašati, saj je pred kratkim naš svitli cesar odlikoval drugega njenega sina dr. Matija Murkota, ko ga je izbral za pravega profesorja visoke šole v Gradcu. Ta gospod uživa visoko spoštovanje po celi Avstriji. Spoštujmo torej dragi rojaki

s tem, da zmrzuje celo zimo na ulici. Temu razodene svoje bedno stanje. In mož, ki ve kaj je beda, se je usmili in posodi svoj boren zaslužek, da se pripelja domov. Posebno globoko so mu segle njene zadnje besede, s katerimi je končala svojo žalostno dunajsko povest. »Drugače«, je rekla, »se napotim proti domu brez vinarja in brez vsega; zakaj rajši na cesti poštna gladu umrjem, kakor da bi prodala svojo poštenje. Moja mati, ki so živeli kakor svetnica, bi se v grobu obrnila, ko bi stotila kaj takega.«

Blagor ti, pošteno deklet, gotovo si našla v domačem kraju dobre ljudi, ki so ti dali streho, delo in jelo.*

To je en slučaj, kjer se je v največji sili še vsaj dobro končal. Pa koliko jih

* Pripomba uredništva. Pred lahkomišelnim izseljevanjem v velika mesta smo že enkrat svarili. »Ljubo doma, kdor ga ima.« Če pa že kogar sila žene v tujino, naj se drži rajši manjših domačih mest, če mogoče. V Mariboru se je v ta namen ustanovilo »Marijanišče« pod vodstvom č. šolskih sester v Mariboru, ki sprejema taka dekleta, ki iščejo službe. Dokler službe ne dobe, se poučujejo v gospodinjstvu in navajajo k poštnemu krščanskemu življenju.

svoje vrle može in posnemajmo jih v ljubezni do krščanske vere in do ljubega jezika maternega. Pristrčno pozdravlja Vas in Vaše bralno društvo Vam udani

Vinko.

Iz Kostrivnice. Dragi »Naš Dom!« Ker ne dobiš od nas nobenega dopisa, ne misli vsled tega, da pri nas tako spimo, da bi nič ne vedeli, kaj se po svetu godi. Naše bralno društvo, katero se je pod vodstvom prejšnjega gosp. kapelana tako krasno razvilo, še vedno napreduje. Še tistih par fantov, ki so bili prej »Štajerčevi« pristaši, so pristopili že k bralnemu društvu. Kljukcu je v Kostrivnici za vselej odzvonilo. Fantje predragi in dekleta, le tako krepko naprej, in s ponosom smemo gledati v bodočnost.

Zatrli niso spečih,
Ne bodo nas bedočih!

Iz Nazarij v Savinjski dolini. Odkazite, gospod urednik, mali prostor v Vašem cenjenem listu tudi mojemu slabemu dopisu. Naj svet izve, koliko premorejo katoliški časopisi in dobre knjige. Pri nas so se še pred malo časom slišale kletve in priduševanja, zdaj pa kar ljudje berejo dobre časopise, se je ta grda navada večji del opustila. Od vseh krajev se berejo dopisi v Vašem listu, kako se ljudstvo probuja; samo iz naše prekrasne Savinjske in Zadrecke doline še ni bilo nič veselega slišati. Zdaj pa vam naznam veselo novico, da se je tudi tukaj v naši sicer mali, pa za vse dobro vneti župniji začelo ljudstvo probujati. Osnovale se je dne 27. malega travna t. l. bralno društvo s sedežem v Nazarijih. Mladenič Jakob Praznik iz Dobletine se je toliko trudil, da je sklical shod na omenjeni dan pri gospodu Remicu v Nazarijih. Povabljeni so bili k temu shodu tudi iz kokarske in rečiške občine, pa žal jih je le malo prišlo; toliko več pa jih je prišlo iz naše male župnije, da se jih je vkljub slabemu vremenu vpisalo že ta dan 35 udov. Kakor se sliši, jih bode še veliko pristopilo. Sklenilo se je na tem shodu, da ko bodo pravila potrjena, se bodo naročili samo dobri katoliški časniki in dobre, v verskem duhu pisane knjige. Brezverskih časopisov in knjig to društvo ne bode

imelo v svoji čitalnici. Povedati Vam pa tudi hočem, gospod urednik, da v naši župniji imamo malo nasprotnih listov. »Štajerc« še ne ve za našo župnijo, če ravno stoji naša župnijska cerkvena na prekrasnem in veselem hribčku, da jo je lahko videti; pač pa so vpeljali lansko leto na shodu v Goveku v kokarski občini isti brezverski list, ki mu pravijo »Rodolump«. Bil je precej razširjen, pa sedaj se je že posrečilo, ga izgnati iz naše sredine. Predragi društveniki, držite se, kar smo na shodu sklenili, to bo v čast nam in v veliko korist naši mladini, od katere je odvisna prihodnost. Skupno torej delajmo: Vse za vero, dom, cesarja!

Iz Polzele. Kako Vam je lahko žal, da niste bili dne 27. aprila pri naši slovesnosti na Polzeli! Kaj pa je bilo tako veselega? me vprašate sedaj. No, saj smo Vam vendar naznanili, da smo imeli slovesen sprejem v Marijino družbo, pa Vas vendar — le ni bilo! Videli bi namreč, s kako gorečnostjo smo stopili zjutraj z gorečimi svečami k skupnemu sv. obhajilu, in popoldan zopet z gorečimi svečami obljubili, da hočemo, in se ne sramujemo biti Marijini otroci. Potem smo dobili prelepe svetinje kot družbeni znak. Vsi so bili do solz ganjeni, in marsikateri je rekel, kar lahko potrdimo, da takšnega slovesnega praznika še ni praznovala Polzela in ga tudi kmalu ne bode. Pa kakor vsaka dobra stvar, tako ima tudi ta naša družba hude sovražnike, ki bi nas radi podrli se svojimi dolgimi jeziki, pa ne bode šlo. Mi se jih ne ustrašimo, ako bi jih bilo desetkrat toliko, kakor jih je. Mi se hočemo ravnati po prelepi pesmi, ki smo jo peli:

Trdno kot skala,
Kot hrast bomo stali,
Dušo pogube
Srčno varovali.

Zares, prelepi dan sprejetja nam ne pride nikdar iz spomina. Vsem blagim gospodom duhovnikom pa kličemo iz srca: »Bog plati«. Vam, gospod urednik, ki nam tako vrló urejate vrli »Naš Dom«, pa krepki »Nazdar!«

Št. Ilj pod Turjakom. Živahno življenje imamo zdaj pri nas. Vse je polno

navdušenosti. Oznanilo se nam je nekaj, kar nam je sicer bilo že prej dobro znano, in česar smo se že prej zelo veselili. Bližajo se nam namreč občinske volitve. Veselimo se pa tega dne zato, ker bomo imeli takrat priložnost pokazati »Štajerc«-evim pristašem svojo — ne pest, ampak zavednost. »Naš Dom« naj ne pozna samo naših imen, ampak tudi našo odločnost! Na boj tedaj, dragi Št. Iljski občani! Pridite gotovo vsi volit! Pokazimo zdaj, da ljubimo in branimo svoj dom, da hočemo biti svoji gospodarji na svoji lepi slovenski zemlji, da pa nočemo nikdar biti podlaga tujčevi peti! Na veselo svidenje, pri volitvah!

Častni občan. Iz Pilštanja nam pišejo: Tako se slavi vnet dušni pastir in iskren narodnjak! Kdor je prebiral ljubljanske liberalne časnike ter dobro poznal naše tukajšnje razmere, se je moral čuditi nad zlobnostjo, s katero so se skoraj eno leto blatili tukajšnji župnik. V neko zadoščenje in iz hvaležnosti in udanosti so jih vse tri občine cele župnije, trg Pilštanj, Drensko rebro in Zdole imenovala častnim občanom. Na mnoga leta!

Iz Pilštanja. Preljubi »Naš Dom«! V zadnji številki si nam prinesel prvi dopis iz naše mile pilštanske župnije. Poročal si nam o navdušenosti pilštanskih deklet za narodno stvar. Na mladeniče si se pa le zmislil kot na zaspance, katerih si ne upaš zbuditi. A temu ni tako! Ljubi »Naš Dom«! Tudi na fante se lahko s ponosom oziraš, ker jih je že več naročenih na »Naš Dom« in se število naročnikov med mladeniči še vedno množi. Tudi »Slovenski Gospodar« in »Domoljub« prihajata redno med pilštanske mladeniče, odkar je »giftna krota« pobegnila od nas. Res, prav veliko število nas ni, temu pa je krivo to, ker so naši mladeniči močno razkropljeni po širnem svetu: pri vojaki, po rudokopih in tovarnah. A kar nas je, obetamo trdno, da se bomo oklenili »Našega Doma« in ga zmirom bolj razširjevali. Zdaj te pa še prosimo, ljubi »Naš Dom« blagovoli sprejeti ta dopis v svoje predalce in sporoči gospodu uredniku in vsem zavednim rodoljubom tisoč pozdravov od pilštanskih mladeničev.

je, ki niso tako močni in močne, ki se potapljaajo v tem močvirju popačenosti združene z bedo!

Zato pa blagrujem dekleta, ki se zbirate in utrjujete pod geslom: »Z Bogom in Marijo, Za slovensko domovino!« blagrujem vas mladeniče, ki »grete naprej« — »za vero, za naš dom.«

Ko pride torej »Naš Dom« in vse to premišlujem, ali se bote čudili, da mi uhajajo včasih solze žalosti in veselja v oči: žalosti, ko vidim, kako se godi sirotam v tujini, ki nimajo svojega doma ter se potikajo po svetu v okuženem zračju; solze veselja pa, ker vidim, da so v domovini mlada krepka srca, ki bijejo za vero, za mili dom, za sveta tla očetov.

V duhu se združujem z vami, ko prebiram vašo poročila, bodisi o kaki veselici, bodisi cerkveni slavnosti. Da, cerkveni slavnosti! Jaz pa še niti v cerkev ne morem po nedeljah — razun enkrat v mesecu. Moja maša je v tovarni. Pozvončkanje ministrantov so mi udarci kladiva, orglje — okajen parni stroj, ki bruha srdito, kakor bi sam bil nevoljen, da mora delati tudi po nedeljah.

In tu naj bi bil srečen? Človek vendar ni črna živina, da bi moral delati 365 dni, da bi se ne smel oddahnuti vsaj po nedeljah in praznikih, da bi utegnil se malo pogovoriti z Bogom pri sv. maši — saj prazno je delo brez blagoslova z nebes. Pri nas doma počiva ob nedeljah še živina, bolj slovesno letajo lastavice, bolj živo poje vrabič svoj »živ, živ«, še petelinu se sveti lepše njegovo perje in ga raje uboga njegova družina — in jaz? Jaz sem tu v nedeljo v umazani srajci s kladivom v roki v zapuščeni tovarni. Bog, Ti si mi priča, da sem si prizadeval, da ne bi bila vsaj moja duša umazana in okajena kakor moja okolica, priča si mi, da sem ravno v takih slučajih, ko sem se spomnil na domači zvon in na domačo cerkev, pošiljal k tebi vroče vzdihne. Zahvalim se Ti posebno za to dobroto, da nisem izgubil vere in otroških let. Kdor je bil pri vojaki, zlasti v novejšem času, bi vam lahko povedal, kako peša vera tam, koliko dobrih fantov se tam pogubi. In kaj še vam naj povem potem o veri v tej tovarniški družbi, ki ne ve za cerkev, ne za duhovnika? Nočem vam razgrinjati te

žalostne slike, povem vam le toliko, da šele zdaj prav razumem, kaj naj pomeni v geslu: Vse za vero!

Radi tega pa komaj pričakujem trenutka, ko poteče čas moje pogodbe, s katero sem se zavezal za to družbo. Potem pa poletim nazaj v domače kraje, v naš dom. Res je, da kmet nima osem ali devet urnega dela, za njega je pravzaprav 24-urno, ker še večkrat ponoči nima miru. Toda ali ni vse kaj drugega, ko hodi na svojem domu v jutranji zori za svojim plugom, med tem ko mu škranček poje jutranjo molitev, h kateri mu pozvanja domači zvon z Ave Marijo.

Da, da, srečni dom, kdo bi se tebe ne pozele! Prelepa domovina, kdo bi tebe ne ljubil! Ko se vrnem zopet v svojo drago domačijo, in zagledam zelene gaje, rodovito polje in vesele vinske gorice, od veselja se bom razjokal in poljubil zemljo, na kateri je tekla moja zibelka. In takrat bom napisal upravnistvu drugo pismo s sledečo vsebino: Izpremenite naslov v: I. I. — na Štajerskem.

Iz Zdol pri Kozjem. (Razne novice.) Dne 7. malega travna je umrla po dolgi mučni bolezni z Bogom spravljen deklica Cecilija Bevc, komaj v 21. letu svoje dobe. Rajna Cilika je bila pravi uzor svojim ljubim staršem, ki so zgubili z njo pravo in edino podporo na stara leta, ker jim je bila edina tolažba za bodočnost. Drugi otroci so jim že vsi pred nekaj leti pomrli. Pa kruta smrt je utrgala nit življenja tudi temu mlademu bitju in ga preselila na drugi svet v boljšo bodočnost. Bila je pridna in marljiva deklica. Daj ji Bog večni mir! — Dne 28. in 29. minulega meseca je snežilo prav kakor o Treh kraljih. Sneg je pokrival hribe in doline. V strašni nevarnosti je bilo sadno drevje, da ga sneg ne polomi, po drugi strani pa, da ne pozebe, ker je letos sploh vsaka šiba cvetela in obetala bogati rod. Pri sadju se je Bog usmilil. Drugače je pri vinski trti, ta je pač, sirotka uboga, prav močno trpela v noči od 29. do 30. aprila vsled snega, ker je v marsikaterih legah močno poškodovana in pozebljena. Najhujšega se je bilo bati od 30. aprila do 1. maja zjutraj, ker se je nebo zjasnilo in je jela pred solnčnim izhodom padati huda slana, da je vse strdila in pobelila. Nekoliko je popalila trto, pa vsled pridnega kurila se je ohranila marsikje. Dim proti mrazu resnično pomaga. Bog nas varuj šibe mraza, toče, potresa in drugih neprijetnih uim!
Zdolski.

Sv. Lovrenc nad Bizeljskem. Žalostno je in nihče ne bi verjel, da imamo v naši župniji štiri osebe, katere so že dolgo skrivaje naročene in prebirajo tistega grdega ljubljanskega »Rodoljuba« po domače »Rodolumpa«. Žalostno, res žalostno, da še take smeti k nam na Bizeljsko prihajajo in da se najdejo ljudje, ki jih pobirajo. Upamo, da se poboljšajo in opustijo podle otrobe. Dragi moji tovariši, ne iščite tovaršije tamkaj, kjer je duh od »Štajerca« ali ptujske »giftne krote« in pa »Rodolumpa«. Ta lista ne znata drugega, nego da glodata ob duhovnikih in slovenskih rodoljubih. Ne pustimo se, da bi v temi nevednosti tavalili za njimi. Naročajmo si dobre časnike, kakor so »Slovenski Gospodar« in »Naš Dom«, ki sta sicer najcenejša, a nam donášata veliko poučnega in veselega berila. Vas pa, bralci »Štajerca« in »Rodolumpa«, opozarjamo, da se poboljšate in imate z nami lepo veselje do lepih časnikov. Sedaj smo vas pokazali v mraku, drugokrat pridete na solnce, ako se ne poboljšate. Imamo še dosti v torbici nabranega. Za sedaj dovolj; upamo, da se res poboljšajo. Ti pa, ljubi »Naš Dom«, sprejmi odkritosrčno pozdrave od nas Bizeljskih fantov.

Slovengradec. S 1. majnikom dobila je Slovengraška zadruga novega oštirja v osebi g. Vincenca Stoparja. Mož je povsem značajan, krščansko naroden ter po vsej okolici vsestransko priljubljen. To nam daje upanje, da se v »našem domu« spet začne novo življenje.

Slovenski vojak — morilec. Nedavno so našli v Pragi umorjenega hotelirja Wolfa; popival je z vojniki, zato so sumili, da je njegov morilec vojak. Preiskava je res dognala, da ga je umoril vojak Fr. Toutzka iz Št. Jakoba v Slov. goricah. Izdala ga je njegova ljubica.

Steklenico na glavi razbil je v Ljubnem na Gornjem Štajerskem delavec

Janez Dolinar delavcu Andreju Setaju. Setaj je težko ranjen.

* * *

Libuče na Koroškem. (Javno vprašanje). »Štajerc« z dne 20. aprila t. l. dolži v svojem dopisu naslovljenem: »Libuče na Koroškem« nekega »ki je toliko let« tako v »Štajercu« »hlačice po šolah trgale«, da je dvakrat v »Miru« zasramoval libuške »požarnike«. Načelstvo požarne brambe s tem javno vprašamo, koga je imelo v mislih, da je pisal omenjena članka. Ako se pa to ne zgodi kmalu, potem bomo se z dotičnim nesramnim in lažnjivim dopisom bolj obširno pečali. Torej na dan z imenom vi hrabri libuški dopisniki.

Smihel v Podjurski dolini. Naše pevsko društvo »Gorotan«, ki je sedaj nekaj časa hiralo in umiralo, da smo se že bali, da bi popolnoma ne zaspalo, je zopet oživljeno in zopet prepeva nabožne pesmi v cerkvi, kakor tudi slovenske narodne pesmi izven cerkve pri raznih priložnostih. Če bode navdušenje trajalo tudi za naprej, smemo pričakovati prav dobrih uspehov. — Naš župan g. Juri Rudolf je odstopil. Sedaj je izvoljen navdušen rodoljub g. Janez Tomič, trgovec in posestnik v Šmihelu. Živel! — Tudi pri nas dobro preganjaš ljubi »Naš Dom« »Štajerca« ter odpiras ljudem oči. Le tako naprej!

Iz Št. Vida v podj. dol. na Koroškem. Ne more biti drugače, kakor, da mora pri mnogoštevilnih požarih, ki se godijo zadnji čas po Koroškem, imeti kak hudobnež svoje zlobne roke zraven. Ne mine skoraj dneva, da bi ne slišali o kaki požarni nesreči, ki se posebno rada pripeti na levi strani Drave. O Veliki noči smo imeli pri nas dve veliki nesreči pri Podvrinu v Grabaljivesi in pri Urapniku v Mlinčah; škoda je povsod velika. — Že dolgo pri nas ni bilo tako velikanskega pogreba, kakor dne 9. aprila t. l., ko smo v prerani grob položili Biltišnikovega Markeja, 25 let starega mladeniča. Domači gospod župnik so mu spregovorili lepe besede v slovo, mohliški pevci pa so mu pod Vavtizarjevimi vodstvom zapeli ganljivo nagrobnico. Naj počiva v miru dragi mladenič, ki ga je Bog v tako cvetoči mladosti poklical k sebi. Mladina varuj si ljubo zdravje!

Blato pri Pliberku. Kmet v Rinkolah, o katerem je poročal »Naš Dom«, da ga je posulo kamenje, je k sreči zopet okreval, a sedaj se je pri nas zgodila nova nesreča. Nek kmet se je zblizal svojemu vedno pohlevnemu konju ter ga pogladil, a tako, da konj tega ni zapazil in se prestrašil. Vsled tega ga je vdaril in zadel ravno na trebuh. Mož je bil v veliki nevarnosti, a sedaj se bolezen obrača na bolje. Ravnajmo tedaj previdno tudi s pohlevnimi konji.

Šmihel nad Pliberkom. Pri nas je odstopil župan g. Jurij Rudolf, na njegovo mesto pa je bil izvoljen dne 20. aprila t. l. gosp. Jan. Tomič, posestnik in trgovec v Šmihelu. Tudi občinski tajnik g. Humer nas je zapustil in se preselil v Konjice na Štajerskem k posojilnici; na njegovo mesto je prišel g. Gobec iz Št. Jurija ob južni železnici na Štajerskem. Dobili smo toraj v Šmihelu novo ministerstvo.

Škocijan na Koroškem. Že dolgo časa pri naši veliki podružnici v Šmarkežu ni bilo toliko ljudstva in tako lepo, kakor

na god Sv. Marka. Tedaj namreč pride vsako leto troje procesij skupaj in sicer iz domače, potem pa iz dobrolske in kamenjske fare. Vreme je bilo ugodno. Velika pa je bila tokrat kamenjska procesija, zares velikanska je bila domača procesija in še večja je bila dobrloveška. Ponosno so v zraku plapolale lepe bandere posameznih far, dolge vrste ljudi pa so pričale, da se v naši lepi podjurski dolini vlada med slovenskim ljudstvom pravi krščanski duh. Dal Bog, da bi se pravi duh krščanske poštenosti med nami ohranil; potem smo rešeni. Pri sv. mašah smo imeli priliko slišati mogočni škocijanski mešani in lepo ubrani moški zbor iz Dobrlevasi. — Ker se je gospod nadučitelj že postaral in ne more več zmagovati obilnega svojega dela, je odložil mesto občinskega tajnika. Vsa čast mu, ker je prav marljivo in natančno spolnoval svojo nalogo in ljudem tudi rad pomagal, če je le mogel z dobrim svetom. Na njegovo mesto je prišel vpokojeni žendarski »vahtmojster« g. Jos. Rebernik iz Pliberka.

Iz Kamena na Koroškem. Bogu pa tudi bralcem »Našega Doma« bodi potoženo, da je tudi iz naše fare jeden pristopil k »lutrišverji«. Hans Polajner je njegovo ime. Rojen je pri nas, pozneje je bil doma v Škocijanu, sedaj pa je komi v Celju. Sliši pa se vesela novica, da si je fantič zopet premislil in se kesa; hoče se zopet vrniti v katoliško cerkev. — Znano gostilno pri Novaku je prodal dosedanji posestnik nekemu iz Vuhreda na Štajerskem; dobil bo še nekaj čez 12.000 K za vse. — Novemu grajščaku v Mohličah se je pripetila velika nesreča. Zbolela mu je jedna svinja; naznanil je to gosposki komisiji v Velikovu, da pregleda bolezen. Gosposka komisija pride in da zaklati vseh 45 drugih zdravih svinj. Ljudje so dobivali popolnoma lepo, zdravo meso, kilo po 15 krajcarjev. To je udarec za gospodarja. Ljubi Bog nas varuj nesreč pri gospodarstvu, potem pa tudi preveč natančnega spolnjevanja enakih postav!

Na sv. Višarjih se prične letošnje romanje kakor običajno dne 8. maja na dan vnebohoda Kristusovega. Dne 4. junija bo mil. g. knezoškof dr. Jožef Kahn slovesno posvetil nova stranska oltarja.

Kaj se godi na Koroškem? V Špitalu je umrl knez Porcia, star 63 let. — V Celovcu so zaprli tri šolarje, stare 12, 11 in 10 let, ker so kradli po hišah obleko. Dne 26. aprila so zaprli v Celovcu odvetnika dr. Liauniga, kateri je prišel iz Murava na Štajerskem. — Blizu Hüttenberga so našli truplo 87-letne užitarice O. Steiner. Zabredla je v gozdu in zmrznila. Pogrešali so jo od novembra meseca. — V Zilski dolini bodo letos večje vojaške vaje.

* * *

Kjer je tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce. Ob času sv. Antona Padovanskega je bilo po Florenci silno razširjeno oderuštvo in skopuštvo in svetnik je ostro bičal to napako meščanov. Tedaj pa se je primerilo nekaj, kar je, kakor poroča sv. Bonaventura, celo mesto navdalo s silnim strahom. — Umrl je bogat oderuh in pri pogrebu je moral pridigovati sv. Anton. Prišel je čas in slavnega pridigarja je pričakovala velika množica ljudij. Sv. Antonu je pa že Bog razodel v molitvi, da je duša oderuhova pogubljena in da je zamanj

vsaka molitev. — Sv. Anton je torej začel pridigovati. A mesto, da bi hvalil in povečeval pokojnika, kakor je bila navada, je začel grajati oderuštvo in skopost. Dejal, da so skopuhi in oderuhi največji sovražniki človeškega rodu, da si žele toče, suše, vojske in drugih nesreč, pri katerih zamorejo stiskati in dreti priprosto ljudstvo in bogateti z velikimi dobički. Razven tega pa so tudi sovražniki svoje lastne duše. In svetnik je povdarjal: »Ravno ta le, ki ga sedaj pokopavamo, jo je pogubil in malokateri takih si jo reši. Da se prepričate, da govorim resnico, pojdite na njegov dom in tam boste našli pod njegovim blagajno, sredi njegovih zakladov tudi njegovo srce. Kajti Sin Božji je rekel sam: »Kjer je tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce!« Po tem nenavadnem zaključku pridige so se usuli ljudje na dom umrlega skopuha in res so našli tam sredi njegovih dragocenosti srce, gorko in krvavo. Ta čudež je množico silno razburil. Toda s tem še niso bili zadovoljni. Šli so, odprli rakev in se prepričali, da mrtvec nima več srca v prsih. Množice se je polotilo velikansko razburjenje. Velikega grešnika niso dovolili na blagoslovljeno pokopališče pokopati. Prijeli so truplo in ga vrgli v bližnjo reko. — Ta vzgled je silno vplival na ostale grešnike. Oderuštvo je pojemalo in v kratkem času popolnoma izostalo. Meščani so poslej še z večjimi častmi izkazovali sv. Antonu svojo ljubezen in posebno spoštovanje.

Nasledki žganjepitja. V neki vasi Zabadovice na Moravskem je živel kočlar in dninar Janez Kalina, ki je bil jako vdan žganjepitju in je zapil ves prislužek, doma pa je imel ženo in 13 otrok. Pridna ženka si je vsemogoče prizadevala, da bi moža spravila na pravo pot, in je sama morala s svojimi rokami rediti mnogoštevilno družinico. Tudi domači župnik je skušal z opominjevanjem in milo besedo odvrniti nesrečnega očeta od grdega pijančevanja. Bilo je vse zastonj. Pred kratkim se je zopet žganja močno napil in v svoji pijani besnosti je sklenil umoriti ženo in sebe. Ponoči 8. aprila tega leta je prišel domov ob štirih zjutraj in napadel v spanju svojo ženo. Udaril jo je večkrat s sekuro po glavi in ko je mislil, da je že mrtva, je še sebe mahnil s sekuro po lobanji in še si s koso prerezal trebuh in žile na levi roki. Vkljub težkim ranam na glavi je vendar upati, da še žena ostane pri življenju. Tako more žganje človeka poživiniti. Žalibog, da je tudi pri nas že v vsakem kotu vražja šnopsarija, zato gredo kmetska posestva na nič in se grozna hudodelstva množijo. Brezvestni ljudje si s tem polnijo žepe in to so večinoma ljudje, ki se v nasprotnih listih delajo kmetu dobre prijatelje. Na to peklensko zalego bi naj posvetna oblast bolj pazila.

Mati brez srca. Pred tednom dni je prišla k neki ženi v Trstu neka ženska ter ji izročila v kratko varstvo neko 3-letno deklico. Ali nazaj po deklico je ni. Čegava je, se ne ve.

Čuden slučaj. Na Dunaju je stavila nedavno perica Schwarzinger v loterijo tri številke; toda dobila ni ničesar. V svoji sveti jezi je vrgla loterijski listek skozi okno. Ko pa je naslednjega dne odprla okno, ji je prinesel veter v sobo zopet stari loterijski listek. Stavila je iznova prav iste številke in sedaj je dobila 16.000 kron.

Cesar kot boter. Kmetu Andreju Pagoliju v ogerskem mestu Ramoczu se je rodilo te dni — devetnajsto dete in to deček. Ali v veselju ali pa v skrbi za prehrano, se je sirota seljak obrnil do cesarja Frana Josipa, naj bi bil njegovemu detetu boter. V odgovor je prišla kmetu iz dvorne pisarne stotina kron.

Izpreobrnjenje kraljice Natalije. Mati srbskega kralja in vdova po rajnem Milanu, Natalija je res prestopila v katoliško cerkev. Obred se je vršil v nekem kopališču pri Calaisu, kjer stanuje Natalija eno leto, in sicer v bolniški kapelici. Kardinala pariskega je zastopal župnik. Priči sta bili dve: Markiz Castrilio kot laik in neki opat kot zastopnik cerkve. Kraljica je bila jako ginjena in se je težko vzdržala joka. Izjavila je, da čisto nepri-siljena in iz prepričanja prestopa v katoliško cerkev. Po obredu, ko ji je Castrilio poljubil roko in so jo objele navzoče redovnice, so jo oblike solze. Drugo jutro je v isti kapelici kraljica prejela prvo sveto obhajilo.

Nizozemska kraljica Viljemina je precej nevarno obolela, a je upati, da skoro ozdravi. Ljudstvo ji je verno udano ter je bilo globoko užaljeno v boleznih ljubljene vladarice.

Kdo je tašča? Neki pariški list je razpil nagrado 20 frankov za najboljšo pojasnilo tašče. Odgovorilo se je med drugim: Tašča je osat v svatovskem šopku. — Grenka kaplja v piskrčku zakonskih sladkosti. — Bacil za zakonske ločitve. — Damoklejev meč nad zakonsko srečo. — Madež na poročni pogodbi. — Zglasili so se pa tudi zagovorniki tašč ter so dejali: Tašča je jagnje, ki nase jemlje grehe mladih zakonskih. — Tašča je najbolj obrekovana žena. — Tašča je poštena žena, ki je na slabem glasu. — Brez tašče bi ne mogli živeti površni humoristi. — Tašča je lep, ki družji mlada zakonska. — Tašča je desna roka mlade gospe ter finančni nadzornik soprogov. — Pametna tašča je previdnost za mlada zakonska in angelj varuh za njune otroke.

Zanimiva oporoka. Na Nemškem je umrl bogat gospod, ki je napravil tako-le oporoko: Vsem sorodnikom, ki se ne udeležijo pogreba, po 300 mark. Ostalo premoženje naj dobe tisti, ki so določeni v zapečatenem pismu, ki se naj odpre še-le po pogrebu. Za krsto je šla ena sama sorodnica, namreč njegova zvesta služabnica. Vsi drugi so izostali radi 300 mark. Ko so odprli pismo, so našli, da je vse ostalo ogromno premoženje zapuščeno tistim, ki pojdejo za pogrebom! Srečna služabnica!

Petošolska ljubezen. Neka lepa ljubezniva igralka v Parizu je dobila nedavno krasen prstan s pismom, ki se glasi: »Gospica! Meni je 16. Vam 19. Jaz sem blazno zaljubljen v Vas, a gimnazijec sem še ter vem, da bi mojo ljubezen odklonili; toda bodočnost je najina! Shranite ta prstan ter mi ga prinesite čez 15 let, ko bom predsednik republike, v elizej. Dotlej ostanem Vaš zvesti Henrik Bertin.« Glumica se je, prečitavši to pismo glasno zasmejala. Potem pa je začela razmišljati: kdo ve! Na Francoskem so se pripetili že vse drugi slučajji! Shranila je torej prstan kakor dragocen talisman, ki ji nekega dne morda donese sreče. Zapomnimo si pa ime prihodnjega predsednika francoske republike: Henrik Bertin se glasi.

Kazni za pijance v Ameriki. Na jako originalen način kaznujejo pijance v Kanadi. Policija se je prepričala, da pijanca ne poboljša niti prisilno delo niti ječa. Izpuščeni kaznovani pijanci sli so takoj iz ječe v gostilno na žganje in vino, da se oškodujejo za dolg post. Policija je pa sedaj odredila, da se vsakemu pravemu pijancu mora obesiti okrog vratu meden svetel obroč, ki ga mora nositi toliko časa, da se poboljša. Pravijo, da to bolj pomaga, kakor ječe in denarne kazni.

Viherski zvonovi.

„Maria“. Preložil b.

Vihre je mesto na Bavarskem, ki slovi radi kopališča za bolne na prsih. Marsikateri, ki se je že se smrtjo boril, je našel v Vihrah zopet zdravje. Podnebje je tukaj tako toplo, da celo mandli in sladki kostanji dozorevajo. O Vihrah se pripoveduje sledeči dogodek:

Leta 1794 pridrvi so Francozi v to mesto. Na Francoskem so se godile v tem času grozne reči. Prevrgli so prestol, oltarje razdjali, kralja in kraljico umorili, obglavili mnogo duhovnikov, menihov in plemenitašev ter drugih državljanov. Prekucuhi so napadali tudi sosedne dežele in na tem potu so pridrvi tudi do Viher, kjer so jasno pokazali, da so res čisto brez vere. Cerkev so pretvarjali v konjarne. Najbolj pa so jih vabili viherski milodoneži zvonovi, kojih glasovi so se tako krasno razlegali naokolu. Kadar so vsako leto okoli stanujoče ljudstvo klicali k polnočnicam, si jih je vsak pohvalil: »to so viherski zvonovi!« Francoski poveljniki so povsod zaukazali: »vse zvonove moramo iz zvonikov vzeti in jih v topove preliti.« Koder so pustošili, povsod so razbili zvonove in kose pošiljali v prelivanje topov. Strašen sled za Francoze se je poznal torej v tem, da so utihnili zvoniki. Več ur hoda naokolu Viher ni bilo več slisati zvonov, niti ko bi kdo umrl, niti k pogrebu. Samo v Vihrah so še zvonili. Ali tudi tukaj ne bodo več dolgo — Francozi so se bližali. Že drugega dne bi imeli prihrumeti.

«Zvonove nam vzamejo!» so žalovali ljudje in pobožnemu ljudstvu so se svetile solze v očeh.

«Kako si pomagamo?» se je vprašal mestni župan, ki se je pokazal ob tej priliki res pravega mojstra.

V predvečer je obhodil one hiše, katerih stanovnikom je mogel popolnoma zaupati. Iz teh si je povabil kakih deset krepkih mladeničev k sebi v sobo.

«Poklical sem vas», jim pravi, »da bi izvršili neko dobro delo za čast in slavo božjo in za dobro ime našega mesta. Stvar pa ne bode brez nevarnosti. Ako se kdo izmed vas tega boji, lahko prosto odide.

«Zakaj pa se gre?» vprašajo fantje. «Poznate me», odgovori, »da sem pošteni. To bode brezdvomno dobro delo, ali prej vam ne morem ničesar reči, dokler mi ne prisežete, raje umreti, kakor skrivnost izdati, nikomur, niti najboljšim prijateljem.

«Prisegamo!» zaklicali so vsi navdušeno.

«Za menoj torej!» reče župan. Na to so šli skupno v cerkev. Bila je temna noč. Odprejo vrata in vstopijo, poklonit se Najvišjemu.

«Še to noč», pravi tiho župan, «predno pridivjajo prokleti Francozi, moramo odstraniti iz stolpa zvonove in je zakopati globoko v gozdu. Rajši se dam ustreliti, kakor bi Francozom izdal to tajnost.»

«Rajši ustreliti!» prisegli so vsi za njim. — Gospodu župniku pa o tem niso ničesar rekli, da bi lahko prisegel, da o tem ničesar ne ve, ko bi mu Francozje tem grozili se smrtjo.

Potem so še pomolili, da bi jim Bog blagoslovil njih delo.

Iz cerkve so se razšli še domu po potrebna orodja. O polnoči so se zbrali z motikami, vrvmi in drogi. Več parov močnih konj je čakalo k vozom vpreženih. Začeli so s čudnim delom.

Zvonik ni bil posebno visok, vrvij pa so imeli dosti. Ob zid so vprli dva trama, so katerima so spuščali zvonove. Okoli po katerih treh so jih srečno naložili na voz, a zdaj proti gozdu! Vozili so pazljivo. Počasi je šlo navkreber a na drugi strani v dolino, kjer se ustavijo. — Tukaj zakopajo drage jim zvonove in namečejo previdno prsti, mahu in trave, da se mesto ne bi poznalo. A predno se je začelo svitati, bil je župan z mladeniči že doma.

Zjutraj zgodaj so se pritepli Francozi. Čudili so se, zakaj tukaj nič ne zvoni. Šli so v zvonik in našli praznega. Strašno se razsrdijo.

Zapazili so sicer sveže konjske stopinje, a njih konji so jih razhodili.

Sli so nad župana, kateri je navidezno trdno spal. Ko častnik iz njega ni mogel ničesar zvedeti — zdelo se mu je pač, da ima neko skrivnost — da ga kot jetnika odvesti v bližnji zapor. Tukaj ga zopet izprašujejo in mu se smrtjo grozijo. Mušijo ga z gladom in žejo, pa on niti z očesom ne trene in ne izda, da bi o čem vedel. Tudi v vasi so izpraševali ljudi. Ali razun onih mladeničev res ni nikdo ničesar vedel o tem — a ti so molčali kakor zid. — Slednjič so Francozi, ker niso ničesar dosegli, pustili vse preiskovanje o zvonovih. Tudi župana so izpustili. Tembolj so pa sedaj na skrivnem stikali po zvonovih. A naši fantje so se junaško vedli. Raje bi si dali kožo raz sebe rezati, kakor bi kateri kaj izdal.

Minilo je leto in mesto, kjer so skrili zvonove, porastla je trava.

Preteklo je drugo in tretje leto — in na onem mestu se je pokazalo že grmičje. Celih deset let je minilo, ko so odrinili Francozje. Ljudje so se polagoma navadili živeti brez zvonjenja in so pozabili na svoje zvonove.

Med tem je grozno vladanje na Francoskem prenehalo in Napoleojn I., ki je zopet uvedel katoliške obrede, postal je cesar.

Sedaj se ni bilo več bati, da bi Francozi bili nevarni zvonovom, ko bi se zopet prikazali. Vsi so se veselili zaradi nastalih mirnejših časov. Zdaj pokliče viherski župan svoje zaprisežene mladeniče k sebi.

«Bliza se zopet advent», jim pravi: «moramo torej zvonove zopet spraviti na dan». — Štiri dni pred Božičem so jih izkopali — bili so popolnoma celi. Osnajili so jih, naložili na sani in pripeljali zvečer do županove hiše, kjer je zopet očistijo, da bi se svetili kakor solnce.

Bilo je pred polnočnico. Ljudje so se zopet shajali od daleč k cerkvi. Daleč na okolo se je namreč razneslo, da bodo obhajali v Vihrah nocoj neko slavnost.

Vse hiše so bile močno razsvetljene. Radost in nestrpnost pričakovanje je bilo čitati na vseh obrazih. Tu zapoje naenkrat ob jedenajstih veliki zvon. Kako veselje je zasijalo iz vseh obrazov! Ljudje so kar strmeli, sami sebi niso verjeli, — začeli so plakati od veselja. Izenadenje je bilo nepopisno. Že celih deset let niso slišali tega tako ljubeznjivo-milega glasu.

«Zvonovi, zvonovi!» je klical drug drugemu. A takoj za velikim zvonom pritrkavata tudi že manjša dva. Prišel je tudi stari gospod župnik in se s solznimi očmi pred vsemi zahvaljeval zvestim mladeničem za junaški čin. Radostnejše slavnosti ni bilo menda l. 1804 nikjer kakor v Vihrah. Ljudje so se od daleč hodili čuditi tem zvonovom, če tudi na njih samih ni bilo videti nič posebnega.

In v teh božičnih praznikih so Viherski zvonovi, kakor bi pridigovali, oznanjali besede: «Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje!»

Birmskim botrom

kot jako lepo, vredno in pa ob enem pametno darilo za birmance

„Sveto opravilo“

ki so ga nekdanj spisali slavni Slomšek, in ki je lani izšlo v novi izdaji. Prodajalec

po bukvarnah imajo mnogo lično vezanih molitvenikov, in nekateri so tudi dobri. A navadno kupovalci gledajo bolj na zunanjo obliko knjige, kot na notranjo vrednost, katere pa ni mogoče preceniti v eni polovici ure, ko se izbira pregleduje in kupuje molitvenik. V mnogih na zunaj lepih molitvenikih so pa molitvice brez smisla skupaj zmetane po vsebini in jeziku kaj slabo prirejene, da ni vseh priporočati. Z mirno vestjo si zategadel upamo — kakor že enkrat — lepo ponuditi novo »Sveto opravilo«. Prirejeno je tako, da si sega s sedanjim katekizmom roka v roko, ter obsega kolikor mogoče vse molitve in sv. maše, pobožnosti, litanije in bratovščine, ki se rabijo med letom in ki jih gg. katehetje priporočajo otrokom; ob enem je pa knjižica prirejena tako, da jo lahko rabijo tudi soli odrasli ljudje. Da se je kat. tisk. društvo s to skrbno in uskusno, ter jako vredno prirejeno knjižico ustreglo, kaže to, da so jo slovenski listi lepo pozdravili in da se jo vedno v jako mnogo izvodih naroča iz vseh slovenskih dežel. — Cena jej je 35 kr. v finem papirju in fini vezavi 70 kr., v še boljsem papirju po 80 kr. v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Po pošti 5 kr. več. Naj se terja tudi v drugih prodajalnicah po isti ceni. Priporočite jo tudi drugim!

Tovarna poljedelskih strojev v Hočah pri Mariboru.

Josip Pfeifer-ja

izdeluje s parno močjo ročne mlatilnice najnovejših prednosti, s mahalnim bobnom, pri katerem se osišče vrti v bronski topovini. 1—2 moža zadostujeta, da gonita celi dan in izmlatita v 10 urah od 500—800 snopov. Cena prej 130 K., zdaj znižana cena 110 K. Enoletna garancija. Dam tudi pet dni na poskus.

Mlatilnice, ki se gonijo s kojnsko, volovsko, vodno ali parno močjo in iztresajo, čimjo in vejajo. — Rezalnice za klajo, ročne in z nogo, ki režejo klajo v dolgosti od 6—100 milimetrov. — Čistilnice za žito, pšenico, oves itd. — Vejalnice. Druzalnice za sadje s kamnati, cementni ali železni valarji. Druzalnice za grozdje. — Stiskalnice in stiskalne obode. Lušnice za kuruzo. Amerik. stroje za sekanje slanine. — Vzdigalnice. Sesalke za studence in cevi za napeljevanje vode. Sesalke za gnojšnico. Mline za roko, ali katere druge moči gonijo. Žage za deske itd. Stroje za lomljenje skorje za usnjarje. Pluge in brane za travnike, za iztrganje hmela. — Popravila strojev se izvršujejo najboljšo in po najnižji ceni.

Sv. Anton v Sl. gor., 6. avgusta 1901.

Dajem Vam naznanje, da sem z mlatilnico, katero sem od Vas kupil 11. julija 1901 popolnoma zadovoljen. Mlatiti sem dal pšenico in oves, — in stroj dela izvrstno. Dva moža njo lahko ženeta celi dan. Jaz bom Vas in Vaše mlatilnice priporočal. Z odličnim spoštovanjem

Anton Vraz,

župnik.

Sv. Anton v Sl. gor., 26. avgusta 1901.

Naznanim Vam, da sem popolnoma zadovoljen z mlatilnico, katero sem od Vas, kako naročeno, dobil. Jaz spodaj podpisani priporočam, ako si želi kečo mlatilnico naročiti, naj si naroči pri g. J. Pfeiferju v Hočah, kateri izvrši hitro in gotovo svoje delo. Spoštovanjem

Janez Omulec,

posestnik.

Runeč pri Ormožu, 29. oktobra 1901.

Vam naznanim, da sem s strojem, ktereга ste mi poslali, prav zadovoljen, izvršuje lahko in redno svoje delo. Vas bodem priporočal. Spoštovanjem

Franc Vabič,

nadučitelj in posestnik.

V Rakovcih pri sv. Tomažu, 18. avgusta 1901.

Blagorodnemu gospodu Jožef-u Pfeifer.

Za sprejeti mlatilni stroj se zahvaljujem, da bi nam služil mnogo let nepoškodovan; ako se poškodeje se priporočamo Vašim popravkom. In tudi naši kmetje se priporočajo za drugo leto Vašim strojem. Srčni pozdrav

Lorenč Cankar,

posestnik.

Stranje, Reichenburg, 1. septembra 1901.

Vam naznanim, da sem s poslano ročno mlatilnico prav zadovoljen. Hvala za njo. Spoštovanjem

Franc Radaj,

posestnik.

V Gornih Lazah (Loče), 31. avgusta 1901.

Z mlatilnico sem zadovoljen in se zahvaljujem. Pozdrav

Franc Verbovšek.

V Konjicah, 1. oktobra 1901.

Mlatilnica je dobra. Vas pozdravljam

Ignac Muk.

Ljutomer, 5. oktobra 1901.

Stroja sta dobra. Vas bodem priporočal.

Em. Šlander.

V Osluševcih, 23. novembra 1901.

S strojem sem zadovoljen.

Janez Kovačec,

posestnik.

Razbor pri Slovengradcu, 16. februarja 1902.

Prosim odpišite mi, ali ste sprejeli denar. Ker ste mi zadnokrat rekli, da pridete sami k nam, toraj prosim, spolnite nam to željo, ker je mnogo kmetov, ki bi si radi pri Vas naročili mlatilnice. S srčnim pozdravom

Juri Potočnik,

posestnik.

Najboljše in najcenejše ure

se dobe pri
T. Fehrenbach,
uraru in optikarju v Mariboru, gosposka
ulica št. 26 in dravska ulica št. 2.
Niklaste ure od 2 gl. 50 kr. naprej,
srebrne ure > 4 > — > >
ure budilnice > 1 > 50 > >
stenske ure > 2 > — > >
očala > — > 30 > >
Daljnogledi, zlatnina in srebrnina po to-
varniški ceni. 11 5—2

Slovenci! Svoji k svojim!

Restavracija

v Narodnem domu v Mariboru
se priporoča slavnemu p. n. občinstvu
iz mesta in dežele v obilni poset ter
uljudno naznanja, da toči vedno pristna
štajerska vina, ter vedno svežo pivo.
Ukusna in sveža topla in mrzla jedila
so vedno na razpolago.

Z odličnim spoštovanjem
S. Jagodič,
gostilničar.

14 3—2

Lepe sobe za tuje! Krito kegljišče!

Mesarskega učenca
sprejme **Friderik Reisman,** mesarski
mojster v **Mariboru,** koroške ulice št. 66.

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom
v **Mariboru,**

Tegetthoff-ova ulica 21

priporoča svojo veliko in raznovrstno
zalogo manufakturnega blaga, platna
in sukna, posebno lepo izbirko sukna
za moške in ženske obleke po naj-
nižji ceni, ter odeje in perilo lastnega
izdelka.
13 3—2

Zavarovanje pogrebnih stroškov.

Nravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v
slučaju svojega umretja svojim zaostalim gmotne
skrbi za dostojen pogreb. To je najložeje po zavarov-
vanju pogrebnih stroškov za 50, 100, 150, 200, 250,
300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. doneski po
20 h in više. Sprejemajo se le zdravi v starosti od
15. do 60. leta. — Zavarovanje pogrebnih stroškov
na Dunaju je v teku desetletij do l. 1900 izplačala
čez 90.000 umretnih slučajev in ima okol 1.100.000
K premoženja. — P. n. visokocenjeno občinstvo
je najuljudniše prošeno, da hiše obiskujočim pover-
jenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi udje
nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem glavnem
zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporoča glavni
zastop **J. E. Weizl v Mariboru,** Zofijni
trg št. 3. 9 20—4
Zanesljivi in zaupanja vredni poverjeniki, ki
so slovenščine in nemščine tudi pismeno dovolj
zmožni, se sprejemajo pod zelo ugodnimi razmerami.
Pri vprašanjih se prosi za odgovor — znamko.

Svojo veliko zalogo in izber

razglednic

za

binkoštno

praznike

priporoča

tiskarna sv. Cirila v Mariboru,

koroške ulice št. 5.

100 komadov K 4.50 do K 8.—. Poštnina
je: do 60 kom. 10 v, do 125 kom. 20 v,
do 250 kom. 30 v; večje število se pošlje
kot zavitek.

Večje pošiljatve se pošljejo po poštnem
povzetju, manjše samo proti predpla-
čilu.

Da se zamore vsem naročnikom ustrezni,
prosimo, da cenj. odjemalci kmalo dopo-
šljejo naročila.

Najboljša priložnost
k dobremu nakupu!

Najboljša priložnost
k dobremu nakupu!

Matija Stergar

Maribor gosposke ulice št. 11

„pri zvezdi“

„pri zvezdi“

Prodam vse blago zavoljo popravka moje trgovine po zelo znižani ceni:

	od	komad
sukno za moške obleke	50 kr.	58 kr.
kamgarn za velč. g. duhovnike	1.50 "	89 "
tkanina za hlače, dvojne širokosti	45 "	45 "
blago za žensko obleko, dvojne širokosti	19 "	45 "
croise platno vseh barv	18 "	32 "
cefir platno	17 "	29 "
atlas satin	25 "	17 "
atlas črn, 140 cm širok, za predpasnike	60 "	13 "
domači druk, dvojne širokosti	23 "	8 "
" " navadne "	17 "	43 "
belo platno	15 "	15 "
oxfort platno za srajce	15 "	13 "
pristno leneno platno, široko 160 cm	48 "	20 "
rumeno " " 140 " "	38 "	79 "
šifon za birmske obleke " "	15 "	35 "
platno za postelno opravo, široko 120 cm	29 "	18 "
gradl za žimnice, " 120 " "	49 "	15 "
" za slamnjače " 120 " "	25 "	4 "
črna žida za predpasnike " 90 " "	2.60 "	39 "
bele srajce za delavce, komad	50 "	

Vzorec se ne razpošiljajo. Pri naročilu zadostuje, da se naznani barva in cena blaga. Odpošlje se takoj po poštnemu povzetju. — Samo kratko časa je prilika k tako cenemu nakupu. — Vsakdo si zamore ogledati moje blago.
Z odličnim spoštovanjem

Matija Stergar.